

„че както въ Цариградъ, така и въ Филипополъ (Пловдивъ) имало комитети за раздаване помощи въ България. Той мисли, че английскиятъ комитетъ може да влѣзе въ сношение съ тѣхъ, по-скоро пакъ съ Пловдивския, който се състои отъ българи, знаещи добрѣ страната и отъ иностранны търговци, лица почтени, въ които народътъ има безгранично довѣрие. Той би можалъ да посочи и на други срѣдства за раздаване тия помощи, напримѣръ, общинитѣ, но има страхъ, че тукъ турцитѣ ще побъркатъ много. Най-доброто, споредъ него, срѣдство би било, ако комитетътъ избираше едно свое довѣрено лице и го прашаше само на мѣстото съ събранитѣ помощи въ пари и въ вещи. На конецъ г. Балабановъ изказва повторно благодарностъ къмъ събранието, което зима такъво живо участие въ участъта на българския народъ. Той благодари събранието и всички благодѣтелни лица въ Англия за интереса, който показватъ къмъ българския народъ“.

„Слѣдъ това подигна се отъ г. Лонгтхтонъ въпросътъ, дали паритѣ, които могатъ да се изпратятъ въ България и се раздадатъ въ опустошенитѣ и изгорѣли села, нѣма да се зематъ послѣ отъ турцитѣ за данъци. На тоя въпросъ българскитѣ делегати отговориха, че то не само не е невъзможно, но тѣй става и сега още. Това като е тѣй, изказа се мнѣние, че по-добрѣ ще бже събранитѣ помощи да се употрѣбятъ едни за съграждане кжщички въ разоренитѣ села, други за приготвяне дрѣхы съотвѣтствуещи на народното облѣкло, и че въ всѣки случай събранието е на мнѣние да се повѣри всичко на г. Логтхтонъ, който би могълъ и самъ да замине за България. Дрѣхы за бѣднитѣ въ България шили и приготвяли женитѣ, обади прѣдседателятъ на събранието. Като ставаше дума за издигане кжщички въ